

Forrentning af $2\frac{1}{2}$ pCt., nemlig Spørgsmaalet om Tantiemen. Tantiemen, som den nu eksisterer, er fastsat ved Lønningsloven af 27. Maj 1908. Bestemmelsen derom har ikke været effektiv de sidste to Aar, fordi der ikke kan udbetales nogen Tantieme, medmindre Udbyttet overstiger 2 pCt. Nu foreslaas der altsaa en Takstforhøjelse, som man gaar ud fra vil bevirke, at Udbyttet stiger til $2\frac{1}{2}$ pCt., hvoraf Følgen vil være, at Bestemmelsen om Tantiemen atter bliver effektiv. Ifølge § 13 i den Lov, jeg nylig citerede, skal der svares et Udbytte til en Del af de overordnede Tjenestemænd, saaledes 5 pCt. af det Udbytte, som svarer til over 2— $2\frac{1}{2}$ pCt., 3 pCt. af det Udbytte, som svarer til over 2,5—3 pCt., 2 pCt. af det Udbytte, som svarer til over 3— $3\frac{1}{2}$ pCt., 1 pCt. af det Udbytte, som svarer til over $3\frac{1}{2}$ —4 pCt. og 0,5 pCt. af det Udbytte, der svarer til 4—5 pCt. af den ved Driftsaarets Begyndelse opførte Anlægssum. Udbytteandelen kan altsaa ikke overstige 0,06 pCt. af Anlægssummen.

Hvis vi nu gaa ud fra, at man for Fremtiden vil opnaa $2\frac{1}{2}$ pCt. af en Anlægskapital af 260 Mill. Kr., vil $\frac{1}{2}$ pCt. af dette Udbytte andrage 1,300,000 Kr. og 5 pCt. deraf andrage 65,000 Kr., som altsaa skulle fordeles i Henhold til Tantiemebestemmelserne. Nu tror jeg imidlertid ikke, at det, den Gang Rigsdagen vedtog disse Regler om Tantiemen, har været dens Forudsætning, at hvis vi gennem en Takstforhøjelse skabte Statsbanerne et forøget Udbytte, skulde Tantiemen beregnes efter dette. Forudsætningen var selvfølgelig den, at hvis der kunde opnaas et Udbytte af over 2 pCt., vilde de overordnede Tjenestemænd have Adgang til Udbytte i Henhold til Bestemmelserne i den Paragraf, jeg nylig oplæste, og jeg vilde finde det urimeligt, om de paagældende skulde have Tantieme af den Stigning, der fremkommer ved, at vi foretog en Takstforhøjelse. Der vil maaske endog under de fremtidige Forhandlinger være god Grund til at tænke paa, om man ikke skulde stryge hele denne Bestemmelse om Tantiemen. Den har jo i tidligere Tider — om med Rette eller Urette skal jeg ikke sige, jeg noterer kun Faktum — været Genstand for megen Kritik og fra mange Sider været betragtet med megen Misnøje. Der kunde saa meget mere tænkes Grund til at opgive den, som den maaske ogsaa kan komme til at virke uheldig i en anden Henseende, ved de Overvejelser, vi senere maatte komme til at foretage. Hvis vi senere fastsatte en bestemt Afskrivningsprocent, som skulde paalignes Driften, vilde

det føre til, at Udbyttet gik meget betydeligt ned, og saa vilde de Tjenestemænd, som i Henhold til den nævnte Paragraf have Ret til Tantieme, føle sig meget brøstholdne. Det kan derfor være, at det er klogere med det samme at stryge denne Bestemmelse, saa meget mere som de paagældende neppe kunne have meget at indvende derimod i dette Øjeblik, de have jo i de sidste to Aar ikke faaet Tantieme, og hvis vi beholde de nuværende Takster, have de vel heller ingen Udsigt dertil i en overskuelig Fremtid. I Henhold til den før citerede Paragraf kan Bestemmelsen om Andel i Udbyttet til enhver Tid hæves. Der staaer nemlig i denne Paragraf: „De foranstaaende Bestemmelser om Andel i Udbyttet kunne af Lovgivningsmagten til enhver Tid ophæves eller ændres, uden at der af dem kan udledes noget Retskrav for de paagældende, deres efterladte eller deres Bo, heller ikke med Hensyn til Udbytteandel for det løbende Aar“. Altsaa, vi staa her fuldstændigt frit med Hensyn til, om vi skulde ophæve eller beholde Tantiemebestemmelsen.

Jeg mener, som jeg før har sagt, at der er Grund til at tilstræbe et højere Udbytte af vore Statsbaner, endog et højere Udbytte, end vi naa ved den foreslaaede Takstforhøjelse. Men jeg indser meget vel, at et højere Udbytte naas neppe ved, at man yderligere skruer Taksterne i Vejret. Skal der naas et højere Udbytte, maa det ske ved Besparelse paa Driften, og jeg vilde heller ikke finde det utænkeligt, at det var muligt her at foretage en Del Besparelser. Jeg vilde f. Eks. ikke finde det udelukket, at enkelte Tog kunde inddrages. Jeg vilde ikke heller finde det udelukket, at der kunde foretages en Indskrænkning af Personalet ved forskellige Stationer. Jeg tror, man i saa Henseende gaar knapt saa strengt til Værks, som man gjorde for nogle Aar siden. Adskillige Steder er der sikkert i Virkeligheden mere Personale, end der behøves til det Arbejde, der skal udføres.

Der blev i Fjor af den daværende Trafikminister, Weimann, gennemført en Reform, som jeg synes, han skal have Paaskønnelse for, nemlig den, at han inddrog første Klasses Kupeerne, i hvert Fald i de lokale Tog, medens vi beholdt dem i de Tog, der have Forbindelse med Udlandet. Jeg vil henstille, om det ikke var muligt at inddrage dem ogsaa i disse Tog. Af Driftsregnskabet ser man, at den Benyttelse, der har været af første Klasses Kupeerne, er meget ringe. Ifølge det Driftsregnskab, der foreligger for os, have kun 0,3 pCt. af de rejsende benyttet 1ste Klasse,